

NAGY VOLTÁL KÖZÉPCSATÁR

Részlet a Medicina — Sport Könyvkiadó kiadásában megjelenő regényből

KIKÜLDETÉSBEN

(26.)

Legutolsó mérkőzésünket megelőző hét csütörtök reggelén Szekeressel Pestre utaztunk. Az együttes többi tagját aznap reggel a sportbuszba gyömöszölték, és a várostól vagy 20 kilométerre eső ócska kis fürdőhelyre vitték, ahol pénteken reggel nekünk is jelentkeznünk kellett.

Pesti kiküldetésünk célja az volt, hogy nagy riválisunk vasárnapi ellenfelével, egy másik pesti csapattal eszmecserét folytassunk, hogy a számukra helyezés szempontjából már érdektelen mérkőzésen teljes erőbedobással hatjanak. Persze, nem minden anyagi érdekelttség nélkül. Az efféle manőverek sportszerűtlenségéhez kétség nem fér. Dehát melyik csapattal nem fordult még elő, hogy saját érdekében doppingolt más csapatot a győzelemre? A vezetőség választása azért esett ketőnkre, mert játékos berkekben legismerősebbek voltunk Pesten, ráadásul Selejt játszott is korábban annál az együttesnél: a csapat nagymenői mind haverjai voltak. Fel is kutatta még kora délelőtt két kebelbarátját: Nótást és Ossziánt. Elvitük a fickókat a Mályás-pincébe, és jól tartottuk őket. Sejtették, hogy mi járatban vagyunk.

— Hát pajtikáim — mondta Nótás —, rajtunk nem múlik a szerencsések. Majd beszélünk a többiekkel. Amúgyis ráhajtottunk volna a mérkőzésre, mert tavasszal pizszokul összerugdostak bennünket a saját pályájukon. Csakhát elég tré helyzetben vagyunk. A kapusunk vasárnap lesérült, két játékosunk most kapott házifegyelmit. A hapsik meg nagyon harapni fognak, ez előre várható.

Úgy elkezdtek síránkozni, hogy hirtelenében arra gondoltam: ellenfelünk megelőzött, és lepézelte őket. De amikor ezt kimondtam, cigánymódra esküdzöttek, és Osszián kijelentette, hogy sohase engedjék többé dresszbe öltözni, ha ő belemegey efafta disznóságba.

— Hát jó — egyeztünk meg a végén —, a dohányt döntetlen esetén is megkapjátok.

Biztonság kedvéért az edzésükre is kimentünk délután 2 órakor. Láttuk, hogy a két srác nem hamukált, mert a kapusuk le sem vetkőzött, olyan rozoga állapotban volt. Mindezek ellenére fogadkoztak, hogy ráhajtanak a mérkőzésre, már csak az egyesületeink között fennálló barátság kedvéért is. Láttuk Selejttel, hogy megtettünk minden tőlünk telhetőt, elköszöntünk tőlük. Már odakint jártunk az utcán, amikor Selejt, mintha csak éppen akkor jutott volna eszébe, úgy odavetve megjegyezte:

— Múlt vasárnap a meccs után láttam, hogy Siklósival beszélél.

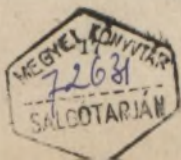
— Agitáltak, hogy jöjjenek át. Mondtam, hogy korai még a téma, a bajnokság egyelőre nekünk áll.

— Ha áll — dünnyögte Selejt, és vizsgálódva nézett rám. — Mondd csak, Doktor, meccs előtt is beszéltek veled?

— Hülye vagy? Hol beszéltek volna? — hintelen rájöttem, hogy mire céloz.

— Az anyád istenit, nekem te ne találgass, mert kupán váglak!

— Nyugi! Miért lettél egyszerre olyan ideges?

— Mert egyes dolgok iránt háklis vagyok.

— Például?

— Például azért is, hogy ha piacilégeznek néznek. Idehallgas! Mondd meg igaz lelkedre: hajtottam a meccsen?

Szemtelen vigyorral rámhunyorított, és megveregette a vállam.

— Komikám, az csak alakítás dolga. Gürizek én a mezőnyben olyan mutatósan, akár a szakadt ló, a tizenhatoson belül meg szétrúgatom magam. Az az aranyigazság, hogy vannak olyan meccsek is, ahol többet fizetnek a meg nem rúgott gólokért, mint a rúgottakért. Hja, ilyen az élet! No, suttozd a fülembre: mennyit kerestél az üzleten?

Bosszantott kitartó szemtelenkedése, de higgadtan mondtam:

— Selejt, hagyd ezeket a morhaságokat, mert bokán rúglak. Magad se gondolhatod komolyan, hogy leállok elseftelni a mérkőzést.

— Becsületes lettél, Doktor? Talán annyira vastag vagy, hogy nem kell a dohány?

— Az undor nem kell, amit a tükörképem okozna, ha ilyesmibe belemennék. Az ember meghallgatja a lelkifröccsöket bizonyos morális dolgokról, és sok esetben fület mutat a prédikátornak. De a valóságban ez mégis másképpen van. Én, amit dicsőségnek tartok, nem azért nem megyek bele, mert az ellenkezőjét prédikálták a fülembre, hanem azért, mert guszthusom ellen való. Az ilyesmit natúr-ból kell tudni fiam, nem brosúrából.

Rándított a vállán.

— Az én brosúráim arra tanít, hogy tartsd nyitva a tenyeredet. Ha keveset tesznek bele, légy öntudatos és utasítsd vissza. Ha sokat, akkor egyezz ki önmagaddal, és ne ugass nagy dolgokról, mert a dohány az alapja mindennek. Amit te itt sóderolsz a tisztességről és öntudatról, az csak smafu. Egy ideje megjátszod az érett és bölcs ifjút, tele magasztos érzésekkel. Hogy oda ne biciklizzek! Ha így folytatod, kifúrod a helyéből a KISZ-titkárt. A nőd előtt akarsz te pózolni, öregem, a vesédbé látok. Összeakadtál végre olyan spinével, aki fütyül a nagy nevedre, meg a hősi múltadra. Most aztán úgy állsz, mint kapus a tizenegyes rúgás előtt. Vetődnél, de nem tudod: jobbra dobd-e el magad, vagy balra. Nyomorult érzés lehet ez, a krapek ilyenkor holtbiztosan beszedi a büntetőt.

Mondd: mi az isten csudájának akarod megjátszani magad? Elfigyellek, ahogyan ülsz az utóbbi időben az íróasztalod mellett. Olyan komoly pofát vágsz, hogy... Még meghatódik valaki a görék közül, és a kabátodra aggat egy kiváló dolgozó érmet. Te vagy a jövődő új értelmisége, szoros összefogásban a munkásosztállyal és a dolgozó parasztsággal. Szocialista embertípus! Nem veszed észre, hogy mindenki röhög rajtad?

— Idehallgass. Selejt — mondtam neki — unalmas a dumád! Vannak egyes dolgok, melyek huszonhat éves korára érlelődnek meg az emberben. Például az, hogy előre is tekintsen egy kicsit. Az embernek akadnak marha pillanatai, amikor ha csak egy keresztbetett szalmával is, de szeretne több lenni, mint amennyi. Lehet, hogy hülye vagyok, de a jövőre vonatkozóan vannak homályos elképzeléseim. Ha pléhre csúszok velük, akkor neked lesz igazad.

Egy presszó mellett mentünk el, intett, hogy lépjünk be egy kicsit. Bent a konyak és a fekete mellett Mártáról kezdett faggatni.

— Doktor, mindig gögyis fickónak tartottalak. Hogyan szédülhettél bele ennyire a nőbe? Sejtem én a te homályos elképzeléseidet. Te a házasság tervét kalapálgatod magadban. Csakhogy a babus nagyobb menő, mint te vagy, félo, hogy nem akarja hozzád kötni magát. Te meg, hülye állat, erre meg akarod változtatni a vizek folyását, ahelyett, hogy elegánsan leköszönnél.

— Oltári nagy lélekbúvár vagy, Selejt. Tegyük fel: így van, ahogy mondtad.

Bediliztem, kótyagos vagyok és kész. Az életben naponta követnek el ehhez hasonló ostobaságokat. Elnézően vigyorgott, és a szemembe fújta a füstöt.

— Bátyám, nem az itt a baj. Ott a bukfenc, hogy a te páternoszttered mindig csak fölfelé vitt. Ha feküdt vezényeltél, a tyúkok engedelmesen feküdtek. A vakvéletlen elibéd sodort egy osztályonfelüli csinibabát, aki egy kicsit már nem a te zsebedhez való, de ezt is lefektetted. Atyuska, ez az a pillanat, amikor az ember fent van a legfelső emeleten. Most aztán lépj ki ügyesen a páternosztérből, ne mafláskodj, mert ha még egy percig is hülyéskedsz, a szerkentyű megfordul, és visszafelé siklik veled. Aztán az alagsorig meg se állsz.

Máig is úgy érzem, hogy Szekeresnek ezek a pimasz mondatai találóan jellemezték akkori helyzetemet. Igyekeztem a fejtegetéseihez jó arcot vágni, pedig legszívesebben ráborítottam volna az asztalt. Pimaszul élvezte a helyzetet, hogy egyszer végre ő oktathat ki engem, én meg azon törtem a fejem, hogyan szabadulhatnék meg tőle. A hétvégi, rejtékhelyen való tartózkodás sivárnak és unalmasnak ígérkezett, ezért úgy egyeztünk Mártával, hogy Selejtet valamilyen ürügygel leteszem, visszautazom és együtt töltjük az estét. A vonat indulásig alig egy órahosszányi idő volt hátra, és a balszélső elállíthatatlanul fecsegett. A szerencse végre egy ismerős nőt vezérelt útjainkba, akire nyomban lecsapott. Megegyeztünk, hogy másnap reggel a korai vonattal indulunk haza, és ha valamilyen ok miatt elkerülnénk egymást, nyolc óra tájban a Hordó kis termében találkozunk.

A vonat indulásáig hátralevő idő most egyszerre hosszúnak mutatkozott. Szerettem volna valamilyen ajándékot vinni Mártának, de sehogyan sem tudtam kikösködni, hogy mit. Végül összevásároltam egy csomó hanglemezt a legújabb számokból, és azzal igyekeztem a pályaudvarra.

Márta hálás mosollyal nyugtázta a lemezeket, de rögtön megjegyezte: nem lett volna-e jobb Pesten maradnom? Szekeres előtt hogyan számolok el az éjszakámmal?

— Egyszerűen — feleltem. — Selejt reggel fél nyolckor megérkezik a vonattal. A távolsági busz viszont már hétkor itt van. Tudom, mert legutóbb is azzal jöttem haza. Nos, mi feltűnő van abban, hogy reggel is azzal érkezem?

Figyelmesen nézett, aztán megkérdezte:

— Szeretsz te hazudni. Feri?

— Csak akkor hazudok, ha a helyzetem erre kényszerít.

— Nekem hányszor hazudtál?

— Kis dolgokban lehet, hogy számtalanszor, de alapvető dolgokban, úgy érzem, egyszer sem.

— Felelj nekem erre: ha sohasem kaptál volna meg, tudnál-e még szeretni?

— Tudnálak. De azt hiszem, pokol lenne az életem. Én nem tudom szétboncolni önmagamban a szerelmet testi vonzalomra, és lelki kapcsolatra. De úgy gondolom, ezzel minden normális ember így van.

Bólintott és megfogta a kezem.

— Igazad van. De a kétféle vonzalomnak szinkronban kell lennie egymással. És én ismerlek annyira, hogy kételkedjem abban, hogy ez nálad is így van.

— Ne vádold. Az ember egyszer csak rájön, hogy sok mindent másképpen kell csinálnia, mint eddig. S az ilyesmi nem megy egyik napról a másikra.

Elmosolyodott.

— Vacsoráztál már?

— Tönkretettem a büfészolgálatot a vonatban. Annyi száraz zsemlyét nyeltem, hogy alig győztem ásványvizet inni utána.

— Ezek szerint éhes maradtál. Így semmi akadálya, hogy velem vacsorázz.

Megerített a szobában. Valójában nem kívántam enni, de gondoskodásán látszott, hogy készült erre az estére, s a figyelmessége most mindennél jobban esett. Az eddigi futó szeretkezéseim, a lépcsőházakban és kapualjakban zavart körülmények között kicsikart, elsietett kis csókok és miniatűr szerelmek mik voltak ahhoz az estehez képest, amit akkor kettesben eltöltöttünk! Vannak fogalmak, melyeket csupán konvencionális, semmitmondó jelzőkkel tud kifejezni az ember. Ha most azt állítom, hogy tökéletesen boldog voltam akkor Márta mellett, úgy érzem semmit sem mondok vele. Ha az ember életének minden mozzanatát egy szakadatlanul pergő filmszalag rögzítené, a visszafelé pergetett filmet annál az esténél mindig megállítanám.

Késő éjszakáig felvontunk: végighallgattuk az új lemezeket. Volt köztük egy tangó: szentimentálisan szomorkás alt hang dúdolt az őszi mezőkről és a szerelemről, azt a lemezt újra feltettem és táncra kértem.

— Vesd le a cipőd — kuncogta, amikor rá se hederítettem a tiltakozására —, meghallják odalent.

Mezítláb táncoltunk a parketten, hangtalanul és összesimulva. Mulattatta a komikus helyzet és kötekedve kérdezte:

— Mondd meg őszintén: ilyenkor mire gondol egy férfi?

— Arra, hogy örökké tarthatna ez a lemez.

— Megunnád.

— A lemezt lehet, de téged soha.

— Nagyon kívánsz?

Szorosabban magamhoz vontam.

— Úgy érzem, megőrülök érted.

A lemez hirtelen vad csacsacsába csapott át. Elengedett és leállította a zenét.

— Figyelj rám — mondta oktató hangon. — Az emberi szervezetet alkotó anyagok hatvanöt százaléka víz. Az izmok 75—80 százalékban vizet tartalmaznak. Akarod tudni, miből áll az emberi test? Oxigénből, szénből, hidrogénből, nitrogénből, mészből. Aztán a többi anyagok. Foszfor, klór, fluor, kén, nátrium kálium, magnézium, van. Te ezekben az anyagokban vagy szerelmes.

— Lehet — feleltem. Egyszer elég illuminált állapotban a Képtárban kóvályogtunk. Mutattak egy képet, amelynek a hozzávetőleges ára hallatán felakadt a szemünk. Miből állt az a kép? Ha jól meggondolom, csupán néhány négyzetméter vászonból, s egy pár kiló okkerből, égetett szienből, karmin világosból. Akkor megtanultam, hogy ne a primitív anyagot tiszteljem, hanem azt az erőt, ami egységes és fegyelmezett rendszerbe kényszeríti a mozgást, életet lehel beléje. S ezt nem tudod megcáfolni sajtósági materializmusoddal.

— Le akarlak beszélni arról, hogy ennyire szeress. — Leült a pamlag szélére, és komoly hangon folytatta: — Amióta téged ismerlek, szüntelenül harcban állok önmagammal. Szívem, te túlságosan eluralkodsz felettem, s ha ezt továbbra is tűröm, egyikünkre nézve sem lehet jó vége.

Melléültem és átkarolva kértem, hogy hallgasson, hagyja most ezeket a gondolatokat, de megrázta a fejét.

— Vannak dolgok, Feri, amelyekről beszélni kell. És jobb nem halogatni ezeket a témákat. Nyár közepén, amikor a Margitszigeten együtt töltöttük azt a napot és hazakisértél, a búcsúzásnál nagyon kedvetlennek láttalak. Emlékszem, arra kértél, hogy másnap még egyszer találkozzunk. Én akkor azt feleltem, hogy nem ígérhetem, s talán egyszer meg is fogom mondani, miért. Aztán azon az októberi estén, amikor kikocsiztunk a városból... Akkor talán el is mondtam volna, ha engedsz szóhoz jutni. Feri, amikor én nyáron szabadságon voltam, megkérték a kezemet. Ne hibáztass, hogy eddig komolyan nem beszéltem erről.

Igent mondtál?

— Nemet se mondtam. Gondolkozási időt kértem, ami hamarosan lejár. S ha igen mondok, egy héten belül állást kapok Pesten, és feleségül vesz egy orvos-professzor, akinek a kutatásait az egész világ figyelemmel kíséri.

A torkom elszorult, de fegyelmezetten kérdeztem:

— Szereted azt az embert?

— Csodálom őt és jólesik a hiúságnak, hogy szeret. Olyan férfi, akinek élettársául szegődni nem kis dolog. Önzőnek, karrieristának tartasz? Hidd el, nincsenek olyan reményeim, hogy valamikor madame Curie lesz belőlem. De egy szűke körzeti orvosnál mindenestre több. Milyen perspektíva áll itt előttem? Kinyitok reggelenként, akár a boltos és délután bezárok. Tudom, hogy most a gyógyítás magasztos küldetésére gondolsz. De én nem így akarok gyógyítani! Naponta beadok húsz-huszonöt injekciót, legtöbbször olyat, amit még az elődöm szoktatott meg a betegeimmel. Aztán lótok-futok, tanyákra kocszom kificamodott bokákat helyretenni, himlőt és kanyarót gyógyítani, s alig teszek többet, mint egy tapasztaltabb felcsér, vagy a mondabeli doktorbácsi, aki adomákkal gyógyította a betegeit. Ha szülést jeleznek, annyi a dolgom, hogy kihívom a mentőkocsit, egy komplikáltabb foghúzásnál beutalom a pácienset a szájsebészetre. Sokszor olyan neveléses dolgokkal vernek fel álmomból, hogy nem tudom: sírjak, vagy haragudjak-e? De praximom első haláleseténél olyan tehetetlenül álltam, mint egy háromhónapos medikus, mert még műszereim sem voltak, hogy segítek a szerencsétlenen. Én dolgozni akarok, Feri. De tágabb és bátrabb horizont alatt, olyan területre merészkedni, ahol még kevesen jártak. De ehhez férfi kell: társ, akinek a karjába lehet kapaszkodni, akire fel lehet nézni, de egyszersmind azzal az érzéssel, hogy neki is szüksége van rám. Érzem, hogy itt hamarosan megfulladnék. Az emberre lassan ráakódik, rákövesedik a kisvárosi élet, akár a guánó, s ez alatt a láthatatlan páncélzat alatt minden kipusztul, ami valaha merésznek és szépnek ígérkezett. Bocsáss meg, de ezeket el kellett mondanom neked, mert e pillanatban te állsz legközelebb hozzám. Jogod van ismerni a terveimet és kötelességed, hogy segíts. Még ha önzőnek tartasz, akkor is.

Hosszú csend támadt szavai nyomán. Egyszerre mintha mérhetetlen távolságra kerültünk volna egymástól. De míg magambaroskadva hallgattam, hirtelen válhamon éreztem sima és forró karját.

— Ne hidd, hogy a választásom könnyű lesz. Életemben először fordul elő velem, hogy nem tudok a józan eszemre hallgatni. Arató türelmetlen levelekkel ostromol. Bárki más boldogan nyújtaná feléje a két kezét és én is, ha nem szeretnélek. Hónapok óta úgy érzem magam, mintha házasságtörésben élnék. Tudva tudom, hogy életem leggyalázatosabb helyzetébe kerültem. Minden neki írt levelemmel megcsallak téged és minden csókunkkal, amit veled váltok, megcsalom őt.

Lefejtettem magamról a karját.

— És mikorra várható a boldogító igen?

— Nem tudom. A telet még mindenképpen itt töltöm. Arató december végén többhónapos külföldi útra indul. Megpróbálom tavaszig elodázni a választ. Egy hosszú telünk lesz ahhoz, hogy megbeszéljünk mindent.

Egy hosszú tél! Tudom, hogy ha időt nyerek, a csatában a professzor marad alul. Nem, professzor úr, ilyen könnyen nem hagyjuk legyőzni magunkat! Azt hiszem, életemben akkor találkoztam először össze a féltékenységgel. Egyszerre kitért belőlem a zsákmányát féltő vadállat, és durva kezekkel rántottam magamhoz Mártát. Megfenyegettem, hogy ha elhagy, megölöm. Azt hittem sírni fog, komédiáznai kezd, jelenetet rendez. Egyiket sem tette. Nézett rám vizsgálódó szemekkel, és sajnálkozva mondtat:

— Te örült, te szánnivaló fenegyerek. Őszinte vagyok hozzád, s erre tombolni kezdesz? Hol marad a jómodorod, amit megfogadtál? És az a híres, nagy önbizalmad? Ne hidd, hogy engem fenyegetésekkel más elhatározásra bírhatasz.

Ki tudja, mit mondok neki még akkor, ha szelíden a számra nem teszi a te-nyerét. A fenevadak ketrecébe lépő idomárok tudnak olyan magabiztosak lenni, amilyen fölénnyel leszerelte újabb és újabb támadásaimat.

— Boldog vagy velem? — hajtogatta. — Köszönd a sorsodnak mindezt, és ne kérdezz minduntalan.

Be kellett látnom, hogy erősebb nálam. A kilátástalan, meddő vitáktól, és az ölelkezéstől kimerülten aludtunk el egymás mellett. Azon az éjszakán elhatároztam, hogy ha hegyeket kell megmozgatnom érte, akkor is a feleségem lesz. Nem sejtettem még, hogy párna helyett acélsínek vannak a fejem alatt, és a balsorsom gyorsvonati sebességgel száguld felém.

REJTEKHELYEN

(27.)

Minden, ami azután az éjszaka után következett, megnyitotta életem legsötétebb, legádázabb korszakát.

Meggyőződéssel vallom, hogy az emberiség sokadalmában sohasem voltak még tükörsíma életpályák. Önmagunkban hordozzuk a hibák magvát, s csupán akaratunkon, emberségünkön múlik, hogy hibáink mekkorára nőhetnek bennünk.

Bárki, a legmagabiztosabban járó ember is eljuthat olyan buktatóhoz, amikor a simának, és biztonságosnak hitt utat kicsúszni véli maga alól. Tántorogni és bukácsolni kezd, mint a szakadék szélére keveredett hegymászó és fűbe-bokorba fogódzva igyekszik visszanyerni egyensúlyát. Élet-halál küzdelem ez, néha a szó legteljesebb értelmében. És százszor jaj annak, aki felé nem nyúlnak kezek, vagy aki nem veszi észre a feléje nyújtott kezeket, és magára marad ebben a küzdelemben.

Hajnali három óra körül Márta felriadt, és engem is felébresztett.

— Drágám, menned kell. Nem várhatod meg, míg kivilágosodik.

— Vasárnap?

— Megnézlek benneteket — mosolygott. — Nagy leszel?

— Attól függ, mennyire őriznek majd. Szeretnék nagyot játszani.

— Érezd magad előtt a célszalagot. Akkor neked minden sikerül.

— A célszalag te vagy. És én kitarató futó vagyok. Tudod, milyen tuti lenne nappalra is ittmaradni nálad?

— Még csak az kellene!

— Emberek jönnének-mennének az utcán, a lépcsőn. Mindenki szaladna a dolga után, mi meg fütülnénk az egész világra. Lábujjhegyen járnánk a padlón, és senkinek sem nyitnánk ajtót.

— Ha jól imádkozol a sorsodhoz, talán egyszer ezt is eléred. De most már készülődj.

Kinn az utcán sűrű pelyhekben esett a hó; virradatig a vasútállomás várótermében húztam meg magam. Mártára való tekintettel nem akartam a szállóba éjnek idején becsörtetni. Tudtam, hogy reggel menthetetlenül Selejt fülébe kerülne a dolog, s aztán vasárnapig lenne mit hallgatnom a fiúktól. A néptelen váróterem világitása a légtalmi elsötétítések idejére emlékeztetett. Ledőltem egy padra, és később arra ébredtem, hogy beszólt egy vasutas: az öt harmincas gyors, Pest felé, bejár az első vágányra. Álmosan pillantottam ki a kavargó hóesésbe. A gyorsnak alig volt két-három felszálló utasa. Már mozgásban volt a szerelvény, amikor egy futó alak az utolsó pillanatban fellépett a kocsisor végére. Egy pillanatra az az érzésem támadt, mintha a futó alakban Szekeresre ismertem volna. Selejt futá-

sában van valami jellegzetes, kiszámíthatatlan kacszázás, mellyel rendszerint be szokta csapni az ellenfeleit is. Persze, az álom és ébrenlét határán az ember hajlamos fantasztikus elképzelésekre. Fél nyolckor, amikor befutott a vonat és leugrott róla Selejt, már el is felejtettem az egész hajnali képzelődést.

Szekeres nekem tapadt, hogy az egész vonatot tűvé tette értem. Mivel jöttem, hol csámborogtam? Közöltem vele, hogy az autóbusszal érkeztem, mire elhúzta a száját.

— Te is züllöttél? Nagyon tré színben vagy.

— Na, te aztán egy szót se szólj!

— Nem találkoztál menet közben valamelyik góréval? Rohadt dolog lenne magyarázkodni, hogy miért jöttünk külön-külön.

— Hülye vagy? Együtt érkeztünk, ez csak világos.

Nem sokkal később lejelentkeztünk a gyárban a főnök előtt. Jó hangulatban hallgatták, hogy pesti haverjaink harapnak a dohányra, de Domján rögtön hozzá is tette:

— Ne feledjük az arany szabályt, hogy önmagunkban bizhatunk legjobban. Hány góllal kellene győznünk, ha netalán az ellenlábás is megszerzi a két pontot?

— Legalább annyival, mint ők — mondta Fábán.

A diri feketét főzetett, szendvicseket rendelt, aztán intézkedett, hogy a Warszawa vigyen bennünket a fiúk után. Szobatiné csodálkozva figyelte a nagy felhajtást, és elismerően súgta oda a titkárságon:

— Doboska, úgy bánnak magukkal, mint valami külföldiekkel.

— Ha kikapunk, valóban külföldiek leszünk — vihogott Selejt. — Tudja maga, mit jelent az, hogy győzelem vagy Szibéria?

— Magára rá is férne egy kis Szibéria.

— Magával azt is kibírnám — felelte szemrebbenés nélkül a balszélső.

Kora délelőtt már kinn voltunk a rejtekhelyen. A fiúk a nagy medence körül futkároztak, s érkezésünk láttán abba hagyták az edzést. Megtartottuk az élménybeszámolót Tarlósi és Jámbor részére is, de itt már nem reprezentálgattak nekünk. A Mester egy-kettőre átöltöztetett bennünket.

— Pesten is így bolondozik az idő? — kérdezte Hipó. — Ott is esett a hó?

Egymásra néztünk Selejttel, és egyszerre mondtuk:

— Esett.

— Esett az apátok... — Tusi a tonapapucsával fenékkerügte Selejtet. — Egész Nagy-Budapest területére derült, száraz időt jelzett a rádió.

— Tudja a franc! — nevetett Selejt. — Ott ha esik is, rögtön elolvad. De valami esett.

— A tantusz a villamosban — mondta Hipó. — Faltatok, bitangok, meg védeltetek, az eget is nagybögőnek néztétek. Ráztátok a rongyot a köz dohányján. Mi meg jógyerek módjára aludni mentünk nyolc órakor és kukoricaszemekkel malmoztunk a padlón, mert a Főparaszt még a zsupákat is összeszedte.

— Szép kilátások. Hát kaja?

— Az van rogyásig. De ez a steril környezet kezd kiborítani. Második napja vagyunk itt, de már elegendem van az egészségből.

Ami az előző napi elmaradt edzésünket illeti, Jámbor derekasan bepótoltatta velünk. Dél felé nyoma sem volt a hónak, a sár viszont bokáig ért. Lógott a nyelve valamennyiünknek, mire asztal mellé kerültünk, s úgy zabált a társaság, mintha még életében nem evett volna. Délutánra végképp elromlott az idő. A reggeli havazás után rázendített az eső, s a tervezett könnyű mozgásból semmi sem lett. Tarlósi, hogy tétlenül ne maradjunk, egy földszinti hodályba terelt bennünket, és

brosúrákkal felszerelve sportszemináriumot akart tartani, de mire észbekapott, Zimán, Wernitzeren és Pintéren kívül mindenki kiszökdösött a teremből. Mint utóbb kiderült, Zimonyi is csak azért felejtkezett ott, mert az első pillantában elaludt.

— Ez a Főparaszt teljesen kikészíti az idegeimet — fújtatott odakint Hipó. — Ideküldök, hogy gondja legyen a kajára meg a szállásra, erre ő blablázni kezd és nem veszi észre, hogy még olvasni sem tud értelmesen.

Később utánunk jött Jámbor és kérlelni kezdett bennünket, hogy ne babráljunk ki az elnökkel, illendőség is van a világon.

— Allergiásak vagyunk a süketelésre! -- fakadt ki Tusi. — Jelentse be a vezetőségnek, hogy undorunk van tőle. Egyszerűen nem tudjuk lenyelni őt se ostyával, se ostya nélkül.

Az egész csapat felzúdult erre, Jámbor elkeseredetten csitított bennünket. Ha jól meggondolom, talán nem is Tarlósi ellen voltunk annyira, csupán az elmúlt hetek idegfeszültsége robbant ki belőlünk. Olyanok voltunk, mint a feldühödött darazsak: mindegy volt, hogy kit, csak valakit összeszúrunkálhassunk.

Lefekvéshez készülődtünk, amikor váratlanul befutott a vállalati kocsi Fábíanal. Bevonult Jámborék szobájába, és sokáig tárgyaltak valamiről. Reggel az edző szokatlanul korán beszólt a szobákba, hogy a földszinten gyülekezzünk.

— Mi ez? — kérdeztem Hipótól csodálkozva.

— Különleges világnap — mondta a középhátvéd. — A macska belerondított az aludtjébe.

— Erőlted meg magad és beszélj értelmesen.

Hárman voltunk a szobában: rajta kívül Szekeres meg én. A többiek mosakodni mentek. Hipó Selejtre nézett, aztán széttárta a karját.

— Ronda dolog, ha az ember kiugat valakit, de hát itt egymás között vagyunk. Csütörtök reggel, amikor leraktak bennünket, megkaptuk a dumát jobbról is, balról is. Minden eddiginél fontosabb mérkőzés, abszolút erőnlét, esténként korai lefekvés. Négynapos teljes szüzesség. Nézzétek, én rendes körülmények között köpök az ilyesmire, de most belátom, hogy a göréknak igazuk van. Nem lehet hülyéskedni ilyen derbi előtt. Erre az a két féltékeny marha kilógott éjszaka a városba, és csak hajnal felé jöttek haza.

— Hordós?

— Hordós meg Zima. Hordósnak betette valaki a fülébe a darazsát, hogy idegen kutya ugat a kertek alatt. Zimonyi meg vitte a motorján. No, nem felebaráti szeretetből, nyilván neki is kedvére való volt egy kis terven felüli nászéjszaka az Icájával. De az ürgék nem voltak mázlisok, mert visszafelé találkoztak a rendőrökkel. A hekusok szöröztek a stopplámpa miatt, Zimáék meg pofáztak velük. Erre ugrott egy betétlap, másnap telefon a gyárba, könnyű elképzelni a dolgot. Hát így állunk jelenleg az Úr színe előtt. Ezért jöhetett este Fábían.

Lenn a raportnál Jámbor és Tarlósi gondterheltnak látszott. Az elnök hátrattett kezekkel járkált közöttünk, kopasz fejebűbóját minden pillanatban végigsimítva egy kétes tisztaságú zsebkeendővel.

— Kérem, fiúk, figyeljenek rám, — kezdte fáradt hangon Jámbor. — Azért hívtuk össze magukat, mert komoly kérdést kell tisztáznunk. Azzal, hogy idehoztuk a csapatot, az egyesület vezetősége a lehető legtöbbet kívánta megtenni a felkészülés érdekében. Mi komolyságot, egy kis lelkiismeretet és fegyelmet kértünk maguktól. Sajnos, az a látszat, hogy nem így történnek a dolgok. Alapos gyanú merült fel, hogy tegnapelőtt éjszaka a játékosok közül valaki vagy valakik engedély nélkül eltávoztak. Úgy érzem, nagyon sok kellemetlenségtől kímélhetjük meg önmagunkat, ha megpróbáljuk tisztázni őszintén a dolgokat. Tudják, hogy apró-

cseprő stiklijeikben nem egyszer a védőjük voltam. Ha itt-ott nehezen is, de nagyjából sikerült a csapat és a vezetőség összhangját arra a közös nevezőre hoznunk, amit emberségnek neveznek. Itt most nem kevésről van szó: a csapat és az edző egész évi munkájának eredménye van mérlegen. Nem árulok zsákbamacskát, ha azt mondom, hogy komoly veszély fenyegeti a holnapi szereplésünket. Önök közül egy vagy több személy hibát követett el, és azt csak úgy kísérhetjük meg rendbehozni, ha segítenek ebben. Nos, tehát önöké a szó. Csütörtökön éjszaka melyikük hagyta el engedély nélkül az épületet?

Hipó mellettem állt a falnak támaszkodva, és mozdulatlan szájjal súgta:

— Zavaros a dolog, nem tudom rendezni az egyenletet.

A játékosok közül ki a tornapapucsát bámulta, ki egymásra meredt értetlenül. Hordós és Zima a pingpongasztalon ültek, de lepitották, és elnéztek az edző feje fölött. Jámbor várt egy darabig, aztán végighordozta rajtunk a tekintetét. Tarlósi elérkezettnek látta az időt, hogy ő is közbeszóljon:

— Miért hallgatnak? Adányi, hol járt csütörtökön éjjel?

— Balatonbogláron, a nénikémnél. Álmomban. — Hipót elöntötte a pulykaméreg. — Nem tudom felmutatni a vonatjegyet. Mondja már, elnök sporttárs, minek néz maga engem?

Tarlósi arca bíborszínű lett, de lenyelte a haragját.

— Tutsek — intett a jobbszélső felé —, halljuk, nyilatkozzák maga.

— Egész éjjel aludtam, mást nem mondhatok.

— Wernitzer? Pintér?

— Fájt a fejem. — Figaró akaratlanul is vigyázz-állásban felelt a kérdésre.

— Éjfél tájban átmentem a szomszéd szobába és tablettát kértem Kisstől.

— Így volt — bizonyított Horváth —, Kiss azt mondta, amikor fölvert bennünket, hogy hülye baka, és két antineuralgikát adott neki.

Kiss II. vigyorogva tette hozzá:

— És egy lényeges dolog. Lelkére kötöttem, hogy vízzel vegye be.

Többen felröhögünk erre, Tarlósi rágyújtott, de a keze remegett.

— Juhász, maga is aludt?

Dumás megrántotta a vállát.

— Szúrt a lópokróc és reggelig ábrándoztam. Egy olyan egyesületről, ahol rendes paplant adnak, és nem mószerolják az embert.

Jámbor megelégette az elnökkel való szemtelenkedést, és erélyesen közbeszólt.

— Hát jó — mondta komolyan —, látom, nem megyünk semmire. A további kellemetlenségeket önmaguknak köszönjék.

Ekkor váratlanul előlépett Selejt, és érthetetlen idegességgel támad Zimáékra:

— Most mire jó ez a barkochbázás? Ha lógtatok, mondjátok meg, ne az egész csapat igya a levét.

Zimoni és Hordós, erre természetesen bevallották, hogy ők voltak a renitenskedők. Jámbor nem csinált különösebb patáliát, csak ennyit mondott:

— Amíg az ügyekben döntés nem történik, az edzésen kötelesek résztvenni.

Az egész csapat olyan lett az eseményekre, mint a felbolygatott méhkas. A teremből kifelé jövet, Hipó szántsándékkal Selejt mellé sodródott, és kiköpött a balszélső lába előtt.

— Tudod, mi vagy te? Ganéj alak. Az vagy.

— Ne marhulj — védekezett Selejt —, hiszen jót akartam.

— Akkor sürgősen kotrólj másik szobába. Aztán majd gondolkozz el azon, hogy mi lesz a sorsod, ha Zimonyiék holnap kimaradnak a csapatból.

Fönn a szobánkban, mely a szállói viszonyokhoz hasonlóan, négyünk számára volt berendezve, Selejt csakugyan összeszedte a holmijait és kifelé indult.

— Állj meg! — szóltam rá. — Bediliztetek, vagy mi az atyaúristent akartok ezzel a marakodással? Nincs jobb dolgotok?

— Undorom van az olyan alakoktól, akik mások hátán keresztül akarnak bejutni a mennyországba! — csarkodta Hipó. Hiába csillapítottam, feldúltan hadonászott, és a végén alaposan összerúgtuk a patkót. Zima tehetetlenül hallgatta a vitát, néha megpróbált közbeszólni, de meg se hallgattuk.

— Én voltam a hülye — hajtogatta —, ha nem hozom el a motoromat, most nem ölnénk egymást.

A reggeli incidens a délelőtti edzés hangulatára is alaposan rányomta a bélyegét. Fásultan és kedvtelenül mozogtunk, akár a bábok. Bizalmatlanul és gyanakodva figyeltük egymást. Tréning közben megjött az autóbuszunk. Nem tudtuk, kik jöttek vele, mert akkor pontosan az épület mögött szaladgáltunk. Alig tíz perc múlva hívták Zimát.

— Kezdődik, — szúrta a szót fogain keresztül Hipó és Hordósra nézett. A balfedezet sápadt volt és siralmas képet vágott. Zima csak órák múlva került elő, amikor már a szobánkban ültünk. Hordós is ott várt rá. — Menjek? — kérdezte.

Zima tagadóan intett, és úgy ült az ágya szélén, mint aki megnémult.

— No, mi van már? — sürgettem. — Beszélj.

Végigsimított a homlokán, és a keze remegett.

— Most már magam sem tudom, mi van. Srácok, itt valami oltári disznóság történhetett.

— Hát nem a csütörtöki lógás miatt van a felhajtás?

— De, látszatra amiatt. A többieknek nem is szabad tudni az egésről, ezt külön kihangsúlyozták. Domján és Fábian kezdett farigcsálni, hogy mikor indulunk, mikor értünk vissza? És hol jártunk, ki látott bennünket? Két nyomozó is van velük. Az egyik előállt és egyből azt kérdezte, hogy a szállóban mit kerestem? Mondtam, hogy felmentem a szobánkba a sálamért, meg egy tankönyvemért. Erre aztán vége-hossza nem volt a faggatózásnak. Melyik ajtón mentem be? Mutassam a kulcsaimat. Akár a piócák. Itt vagy betörésről, vagy lopásról lehet szó. Úgy nézett rám a szobában mindenki, akár egy leprásra. Domján a folyosóra is utánam jött azzal, hogy ha elhallgattam valamit, az őszinteség még nem késő. Ha rám-sütnek valami disznóságot, ki se tudok mosakodni belőle!

— Hülye vagy! — mondta Hordós. — Az se tudjuk, mi történt.

Hipó rögtön elment, hogy a sofőrtől megpróbál érdeklődni az események felől. Csakhamar visszatért.

— Rohadt a helyzet, srácok. A szállóban megfújták a gondnok kazettáját az étkezési lóvéval együtt. Csak olyan hapsi tehetette, aki ismeri ott a dörgést. Nem hagyott nyomot maga után. Meg aztán nem is vették észre rögtön, s mire a hekusok kijöttek, már össze-vissza volt fogdosva minden.

— Mennyi dohányt vittek el? — kérdezte Hordós.

— Úgy négyezer körül.

— Kik voltak bejáratosak a gondnokhoz?

— Okos vagy! — támadtam rá. — Mindnyájan. Nincs nap, hogy valamiért be ne mennénk hozzá. Az én ujjlenyomatomat éppen úgy lekaparászták az ajtóról, akár Zimonyiét, vagy Hipóét. Vagy akárkiét a szállói melósok közül!

Néztünk egymásra hárman. Hordós már vigyorgott, a zivatart távozni látta feje felől.

— Most mi lesz? — kérdezte Hipó.

— Kihallgatás a rendőrségen — feleltem neki. — Napjában háromszor-négy-szer. Almodból is arra ébredsz, hogy rádkiáltanak: hová tetted a négyezer forintot?

— Attól, hogy Pesten lébecoltatok, még töletek is megkérdezhetik! — kaffantott rám.

— Titeket smirgliznek majd, az ürge meg lapít a borralalóval, — szögezte le Hordós.

— Engem? — állt fel az ágyról Hipó. — Úgy itthagynom ezt a koszos kuplerájt, hogy még emléket se hagyok magamról. Nem zarták el rendesen a pénzt? Ellopták? Hát akkor ellopták. Nekem ne tegyen senki még célzást se, mert ha bepörgök, szétlökök a figurák között.

A szobában hagytam őket, és siettem megkeresni Szekerest. A fickó Dumásékhoz költözött át s amikor kihívtam, hogy beszéljek vele, Hipó modora ellen kezdett máltatlankodni. Idegesen rászóltam, hogy most hagyja ezt, jöjjön velem oda, ahol nyugodtan beszélhetünk.

— Itt miért nem mondhatod? — csodálkozott. — Hát hová menjünk?

— Eredj előre a WC-be, én majd utánad megyek.

— Te... nincsenek neked ferde hajlamaid? — pimaszkodott, de amikor megtudta, hogy miről van szó, elhagyta a nevethetnékje. — No, de édesapám, a szállóban hatan lakunk focisták — érvelt —, melós meg száznál is több. Föltétlenül focistának kellett lennie a pácinak ahhoz, hogy elvihesse a dohányt?

— Tudhatod, hogyan vélekednek rólunk. Ami Zimát illeti... Nézd, ilyen esetben rögtön belekapaszkodnak az ipse múltjába.

— Hát igen — mondta könnyedén. — Apropos: Zima. Mondd csak őszintén: ha végig gondolsz Zima egész életén... no, persze ez csak amolyan eszmefuttatás... De olyan hihetetlennek tartod?

— Azt, hogy ő vitte el a dohányt?

— Ne idegeskedj. Gondoljuk csak végig nyugodtan a dolgokat. Fiatalkorú bűnözőnek lenni már egymagában véve nem jelent erkölcsi megalapozottságot. Mondjuk, hogy tévedett a fickó, nem volt gyerekoszobája. Galeribe került, ahol jégre vitték, megszoktatták vele a pénzszerzés könnyebbik módját. Ekkor az történt, ami a szocialista tanmesékben történni szokott: valamelyik jószívű funkcis bevitte a gyárba a kölyköt, prédikált neki az öskommunizmusról, meg a világbékéről. Erre a srác könnyek között megfogadta, hogy becsületes tagjává válik a társadalomnak. Egy kicsit sematikus mese, nem?

— Zima jóralaló, rendes tag. Szobatársunk és haverunk, nem hagyhatjuk a pácban.

— Persze. Mindaddig, míg nem a mi bőrünkre megy a játék. De mi biztosíthat ezek után arról, hogy nem arra megy? Itt okosat csak azzal tehet az ember, ha hallgat és kivárja a dolgok alakulását.

— Ezek szerint hagyjuk egyedül kapálózni azt, akinek ellene szólnak a szerencsétlen körülmények és örülünk, hogy nem mi vagyunk a szórásban?

— Nyersen fogalmazol, Doktor, de pontosan. Szerintem véletlen körülmények nincsenek. Egy tag, aki szépiteni akarja a múltját, és azt se tudja, hogyan stréberkedjen a görék előtt, csak úgy baráti szívességből kilóg az ablakon, amikor tudja, hogy ez mivel jár? És véletlenül pontosan akkor téved a tetthelyre, amikor a pénz eltűnik? Na és a magyarázat a tankönyvről, még a sálról. Egy kicsit sántít, nem? Atyus, vannak emberek, akikből időnként fel-feltör a múltjuk, bárhogyan szeretnének szabadulni tőle. Belekerülhetett ő olyan dalba is, hogy szorították vala-

honnan a dohány miatt és odanyúlt, ahol talált. Na, bumm, mi történt? Hányan loptak már ebben az országban, mégis itt vagyunk. Nem az a tolvaj, öregem, aki lop, hanem az, akit rajtakapnak. A lényeg nem abban van, hogy lopott-e Zima, vagy sem. Abban, hogy ki tudja-e mosni magát. Ha nem, akkor köszönje az ügyetlenségének. Mi történhet? Egy kicsit megcirógatják, és az egyesület szép simán befizeti a kasszába a lövét. Volt már példa ilyesmire, nem is egy.

Míg ezeket elmondta, egyre nagyobb gyűlöletet kezdtem érezni iránta. Ha én most el akarnám mesélni a stiklijemet, melyeket életemben elkövettem, sorolhatnám őket. Benne voltam apróbb disznóságokban, számoltattam el jogosulatlan úti-költségeket, napidíjat. Segélyeket kértem és kaptam olyan mesék alapján, melyeket másoktól meg se hallgattak volna. Ha az emberbe belebújik az ördög és csinálni akar egy görbe napot, mindig meg tudja kártyázni, hogy pénze is legyen hozzá. De akárhogy is, azt a láthatatlan határvonalat mi a kisebb szélhámosságokat a nagyobb disznóságoktól elválasztja, mindig éreztem magam előtt. S mindaz, ami akkor történt, láttam, hogy túl van a stikliük határán, s valahol ott tart, ahol a becület és bectelenség határvonalát sejtettem.

Ránéztem Selejt kifejezéstelenül vigyorgó arcára, és ennyit mondtam neki:

— Ganéj tag vagy te, Selejt. Most már látom, Hipónak van igaz.

— Te meg szentimentális ló vagy! Meghallgatod a jóságos Mikulás meséit, és könnyekre fakadsz. Egyet ne feleddj: a kloákába mi is bekerülhetünk és ott egymásra vagyunk utalva. Ha kiderül, hogy szétcsáborogtunk, mi is megnézhetjük magunkat.

— Rettenetesen előrelátó vagy, ha rólad van szó! Látod, eddig eszembe se jutott megkérdezni az alibidet.

— Cserébe én sem kérem a tiédet. Egyezzünk meg abban, hogy este tízig a Mátyásban voltunk, utána anyádnál aludtunk. Világos?

— Világos.

Jó lett volna alaposan képentörölni, s magam sem tudtam, miért. Intettem neki, hogy húzza el a csíkot, s addig elő se jöttem, míg a lépései el nem haltak a folyosón. Aznap délután sorra kihallgattak bennünket, szállóbelieket, először Pintért és Wernitzert, majd Szekerest, utána Hipót és legutóljára engem. A kiskatonák éktelenül be voltak gazolva, és rövid ideig tartó jelenésük után rögtön szaladtak hozzánk.

— Mi a dörgés, ugrifülesek? — kérdezte tőlük Hipó.

— Valami dohányt keresnek rajtunk — verejtékezte Pintér.

— Hová tettétek a pénzt, disznók? — förmedt rájuk Hipó. — Ezt tanultátok a Néphadseregben?

— Ne marhászkodj — kérlelte Zima —, ez nem játék, srácok. Itt halálosan komoly dolgokról van szó.

— S mindez egy nappal a derbi előtt. Olyan oltári jó lesz a hangulat holnapra, hogy elbukjuk a meccset, s az nem szaros négyezer forintba kerül.

— Legalább sorra szedjük a fegyveres testületeket — mondta akasztófahumoral Wernitzer —, ma lejátszunk a Dózsával, holnap a Honvéddal.

Nevettünk rajta, csak Zima nézett komolyan maga elé. — Marha katona! — mondta Wernitzernek, és kikérgette őket a szobából. Addigra azonban szállingózni kezdtek a csapat többi tagjai is. Félóra se került, mire mindenki megtudta a felhajtás okát. A másnapi találkozó izgalmait háttérbe szorította az új esemény: a görék szobájából előkerülő delikvenssek alig győzték élményeikről beszámolni. Az oltári zűrzavarnak Jambor vetett véget, aki idegesen berontott, és a szobájába parancsolt mindenkit.

— Mester, ha ez a mőszerolás sokáig tart, a fiúk kiborulnak — mondtam neki. — A hétfői napot megvárhatták volna vele.

— Ezt ne nekem mondja — felelte narapósan. — Beszéljenek röviden odabent, és főleg őszintén.

— Az egész ganéj ügyről semmit se tudunk. És ezt egy röpgyülés formájában is megtudhatták volna tőlünk.

— Ne okoskodjon, Dobos. Ez rendőrségi ügy. Sajnos, pont a legrosszabbkor. De van olyan dolog is a világon, amiről maguk sokszor megfélemedeznek, pedig az még a bajnokságnál is fontosabb.

— Mi lehet most a bajnokságnál fontosabb?

— A tisztesség — fordult vissza az ajtóból.

— No, ez is bepörgött! — jegyezte meg Hipó. Nemsokára hívták őt. — Ne majrézdatok! — tért vissza hamarosan. Az egyik hekus haver, még a Dózsából ismerem. Bánkútinak hívják. Úgy látom, már ők is únják a banánt.

Valóban Bánkúti volt az egyik rendőrségi ember: már annak idején is főhadnagyként focizott a Dózsában. Azt hittem, hogy nagyképűen magázni kezd, de a régi baráti hangon üdvözölt, és a várt keresztkérdések helyett azzal kezdte a beszélgetést, hogy sokat olvasott rólam mostanában és szurkol nekünk, hogy megnyerjük a bajnokságot. Sohasem szerettem a dózsásokat, mindig ellenszenvet éreztem a lila mez láttán, de Bánkúti finom eszjátéka mindig imponált nekem. S abban a fehérre meszelt falú, kopár szobában úgy éreztem, ismét ellenfelek vagyunk, csakhogy ezúttal a játékot ő irányította.

— Mióta játszol az egyesületnél? — kérdezte.

— Január elején kerültem ide.

— Dunaújvárosból?

Nem, a Spartacustól. Dunaújvárosban az azt megelőző szezonban játszottam.

— Vannak régebbi barátaid is az egyesület játékosai között?

— Akadnak. Például Adányi, Juhász, Tutsek.

— Zimonyi?

— Ó NB I-ben nem játszott, korábban nem ismertem.

— Ti ugye, négyen: Adányi, Szekeres, Zimonyi és te, közös szobában laktok a munkásszállóban? Bizonyára ismered az ügyet, ami miatt itt vagyunk.

Unalmasak voltak a kérdései, szórakozottan felelgettem rájuk. Rutinos játékos voltál, Bánkúti, de igazi klasszis nyomozónak nem leszel.

Figyelmesen rámnézett, aztán megjegyezte:

— Te olyan ember hírében állsz, aki gyakran szoktál kölcsönökkel segíteni másokon.

— Ez is rajta van a káderlapomon? Hát akkor szoktam. Miért? A dohánynak mindegy, hogy kinél van.

— Minkej most az érdekelne, hogy van-e a környezetemben olyan, aki gyakrabban szokott kölcsönöket kérni?

— Bevallom, nem vezetek könyvelést az ilyen dolgokról.

A nyomozás során tudomásunkra jutott, hogy a szállói szobából egy ízben neked is vészett el pénzed. Megfelel ez a valóságnak?

— Nem! Azazhogy... — és eszembe jutott, hogy egyszer zákányos fejjel valóban veszítettem el pénzt, néhány száz forintot. Még kora tavasszal történt mindez: a fiúkkal voltunk valami kis esti kiruccanáson. A pénzt másnap reggel kerestem, de a dolgoknak utána gondolva, rájöttem, hogy hol ránthattam ki a zsebemből. Elmondtam mindezt Bánkútinak, aki gondolkozott rajta, és végül azt kérdezte: hol

töltöttük Szekeressel a csütörtök éjszakát? Tudtam, Szekerestől is megkérdezte ugyanezt, azt feleltem hát, hogy anyámnál. A válaszom nem volt-e elég határozott, vagy a hekusoknak van különleges ösztönük megérezni, ha félrevezetik őket? Tény, hogy kétszer is megkérdezte: az általam elmondottak megfelelnek-e a valószínűségnek, nem hallgattam-e el olyasmit, ami előbbre vitte volna a nyomozást? Akkor, ha gerinces vagyok, azt felelem: de igen. Azon az éjszakán én is a városban voltam. És elmondom a Szekeressel kapcsolatos gyanúmat, mely a reggeli gyors indulásánál ötlött föl bennem, de amit — visszagondolva rá — újra és újra képtelenségnek tartottam. Az a tudat, hogy a való helyzet feltárásával kiszolgáltatom Máriát, és Szekeressel együtt esetleg önmagamat is kiteszem az alaptalan gyanúsítgatásoknak, belémfojtotta a szót s örültem, amikor végre kijöhettem a szobából.

Undorítónak és megalázónak tartottam az egész faggatózást: a szennyesekben való vájkálódástól mindig irtóztam. S közben megfedekeztem arról, hogy a hallgatás, és a közöny a legnagyobb cinikosság a világon, amit a bünszövetségében csak vállalhat az ember.

Aznap estig még Zimonyit hallgatták ki újra, utána eltávoztak a nyomozók. Zima sápadtam került elő, és furcsa idegességgel támadt nekem:

— Ide hallgass, Feri. Haverom vagy, az is lehet, hogy csak voltál. De mindegy, jól megvoltunk egymással. Mindenesetre nem vártam volna tőled, hogy éppen most beköpd a gubát, amit a frász tudja, hol rángattál ki a zsebedből. Én nem vittem el a pénzed, elhízted?

— Ne hülyülj, Zima. Eszem ágában sem volt erről beszélni. Valaki más köphette be ezt a marhaságot.

De nem tudtam lecsillapítani. Elkeseredetten handabandázott, hogy tudja ő, mit gondolunk róla, és a fiúk közül is mindenki azon van, hogy őt eláztassa.

— Ide figyelj, te ló! — mondtam neki, türelmemet veszítve. — Senki sem gondol rólad semmit. Arról, hogy kilógtál szamar fejjel a városba, egyikünk sem tehet, egyedül te, meg Hordós. Ami pedig azt a nyomorult pár százast illeti, már akkor letisztáztuk, hogy senki sem lophatta el tőlem.

— Most mégis szóba hozták. Ha már benne vagyunk a darálóban, valamivel csak kell gazsulálni a nyomozók előtt, ugye? Mossuk tisztára magunkat, ott van Zimonyi, az enyveskezű, az ő pófája mindent kibír!

— Hipó! — szóltam oda a középhátvédnek. — Te beszéltél valamit arról a pénzről?

— Én? — Hipó az ablaknál állt, és úgy fordult vissza mint akit kigyó mart meg. — Lennél szíves megmagyarázni, hogy mire alapozod a föltevésedet? Srácok, hagyjatok ki engem ebből az egész moslékból, mert már hányingerem van tőle.

— Hát jó, majd Selejtet is megkérdezzük.

— Kérdezd — rántotta fel a vállát, és kiment a szobából.

— Látod? — fogta meg a kabátomat Zima. — Neki ez moslék ügy, nem érdeklí, mi köze hozzá! Ő, a szent és sérthetetlen, akire a gyanú árnyéka sem vetődhet! Mindenki mosakodik, mindenki farol. Ostoba Zimonyi, véd meg a bőröd egyedül, ha tudod.

Leültettem őt egy székre, és vizet tettem eléje.

— Szedd már össze magad, és ne ordítozz össze-vissza. Van valami közöd ahhoz az ellopott kasszához, vagy nincs?

— Nincs — sóhajtott, és a vizet bámulta az asztalon. — De mindegyfene már az, ha az ember bélyeget hord a homlokán. Ha megdöglesz, se tehetsz semmit ellene.

— De. A legtöbbet teheted azzal, hogy nem gazolsz be, és kikaparod az igazad.

— Igen. Így egyedül, ahogy vagyok, ugye?

— Hülye állat. És én hol leszek addig?

Hitetlenkedve nézett rám, és legyintett.

— Figyeld meg, pár nap múlva már a köszönésemet se fogadják majd az utcán. Amíg együtt trinkol, együtt zabál az ember, addig haver, aztán... Mikor tettem én rosszat Selejt ellen? Ahol csak lehetett, falaztam neki. Amikor benyalt, végigokádta a hátamat, mert úgy cipeltem haza a vállamon. Első időkben hetekig tartottam kajával, hordta az ingemet. Még dohánnyal is tartozna, ha jól utána néznék.

— Ne keseregj. Az ember, ha zúrbe került, hajlamos arra, hogy eltúlozva lássa a dolgokat.

Mindenesetre annyit éreztem, hogy valami számolnivalóm van Selejttel. Vacsora után, amikor a közös étkezőhelyiségből kifelé tartott, megfogtam a rokkját:

— Várj csak. Délután még nem beszéltünk meg mindent. Van valami dolgod?

— Biliárdozunk Tusival egy kicsit. Beszállhatsz.

— Majd azután.

Lehívtam őt az épület háta mögötti giz-gazokkal benőtt, hepehupás terepre. Hűvös, nyirkos est volt, didergett a melegítőjében és nyugtalanul figyelte, hogy vajon mit akarok tőle. Nem várokztattam sokáig.

— Idehallgass, Szekeres — mondtam neki komolyan. — Szeretném, ha tövéről-hegyére elmondanád, hogy mit fecsegtél össze a nyomozóknak Zimáról. Meg aztán nem ártana elmesélned, hogy az én pénzelvesztési históriámat miért keverted bele a mondókádba. No, dumálj, édes gyerekem, mert ha nem tudsz kielégítő magyarázatot adni, majd kérdezlek tovább.

— Most jössz hátulról! — igyekezett fölényeskedni. — Egyáltalán rühellen, hogy kijövünk pusmogni a sötétbe, mint a szerelmesek.

— Hagyd ezeket és felelj arra, amit kérdeztem.

— Mire feleljek? — csattant fel. — Amikor hívtattak, megmondták, hogy pofa alapállás, sóderolás nincs, feleljek arra, amit kérdeznek.

— És az én pénzemet is kérdezték.

— Kérdezték, vagy nem kérdezték. Úgy jött a szó, hogy el kellett mondanom. Azt hiszed, nekem nem tűntek el kisebb lim-lomjaim, azért, hogy nem csináltam balhét belőle?

— Például. Csak konkrétan, a halandzsát nem szeretem.

— Például könyvek is. Három vagy négy.

— Én adtam oda a gondnoknak olvasni őket. Szíves, utólagos engedelmeddel. Gyerünk tovább.

Nyelt egyet, és más hangon kezdte:

— Most mit hülyéskedsz itt velem? Mit érdekel engem, hogy ki fújta meg a dohányt. Legyen a tagnak könnyű a talaj, csak engem hagyjanak békén.

— És ennek érdekében lepecskondiáztad a barátaidat is. Rohadt piaci légy vagy. Azt hiszem, még a betyárbecsületről sincs fogalmad.

— Mert utálok Zimonynak azt az alamuszi, stréber pofáját, azért! A drágalátos, jó útra terelt fiú, azzal az érzékeny lelkületével. Az ilyent dédelgetni kell, tálcán hordozni és példaképpül állítani a többi elé. De azt senki se veszi észre, hogy a markába röhög a bitang, és a priuszát ugródeszkának használja.

— Selejt, ne tüzelj így. Támadt egy oltári jó ötletem. Te nem ok nélkül mó-

szeroltad be Zimát a hekusok előtt. Mindig tudtam, hogy a sakkozók agyafúrt fickók. De most többet léptél egy lépéssel.

— Nem értelek.

— Tisztet akartál áldozni, fiam, közben matthálóba kerültél.

— Viccelsz? — nevetett fel idegesen.

— Eszem ágában sincs. Csak úgy elképzeltelek, hogy milyen arcot vágnál, ha egy rossz pillanatomban elmondanám, hogy mi egyáltalán nem voltunk együtt csü-törtökön éjszaka.

— Na és? Azzal a babussal züllöttem, akivel otthagytál. Apro-pó, te sem szá-moltál még el a buszjegyeddél. És ahhoz te sem vágnál jó képet, ha számonkérnék tőled.

— Könnyen lehetséges, hogy nem tudnám előadni.

— Marha izgalmasakat tudsz mondani, Doktor!

Éreztem, hogy a partiban a végjáték következik. Selejt is megneszelhette ezt, mert az a pimasz könnyedség, mely modorát jellemezte, erőltetettnek hatott abban a pillanatban.

— Van egy javaslatom, Selejt, — mondtam neki. — Én nem szeretem a tojás-táncot, öntsünk tiszta vizet az ibrikbe. A haladza egy tapodtat sem viszi előbbre az ügyet.

— Oké! — bólintott. — No, hát akkor csak kezd te, ha letetted a garast.

— Kérlek. Mikor is váltunk el egymástól azon a napon?

— Azt hiszem, úgy négy és öt között.

— Azután felültem az első vonatra, és hazajöttem. Este nyolckor már itthon is voltam. Az éjszakát a városban töltöttem.

— Hol?

— Az ágyamban.

— Lehetetlen! — vágott közbe, majd hirtelen elharapva a szót, zavarodottan hozzátette: — Bár az is lehetséges...

— Miért mondtad, hogy lehetetlen? — csaptam le rá.

— Már úgy értettem, hogy ha hazajöttél, akkor célod volt velem... Sokkal nagyobb strici vagy, mint hogy kihagyj egy ilyen éjszakát. Te a nőnél tentéltél, atya, ne is tagadd.

Akkor már tudtam, hogy a parti az enyém.

— Nem, Selejt — mondtam neki keményen —, te ezt nem következteted. Te ezt határozottan tudod.

— Mit?

— Azt, hogy a szállóban nem alhattam.

— Honnan tudnám?

— Onnan, hogy te azon az éjszakán a szobánkban jártál. Meg másutt is. Te vitted el a dohányt.

— Állat vagy! — szisszent fel. — Te kujtorogtál a városban, és én vittem el a dohányt? Most Zimonyit akarod kimosdatni, vagy önmagadat? A szentségit, ne találgass rólam!

— Csak nyugodtan, barátom. Én csakugyan Mártánál voltam. De amikor el-jöttem tőle, a nyelvektől tartva, nem mertem a szállóba felmenni. Hová mehet az ember hajnalok hajnalán, ha mindenáron fedél alatt akar lenni? Az állomásra.

És most kapod a mattot. Én láttalak, amikor a gyorsra az utolsó pillanatban felugrottál.

Láttam, hogy elképed erre a váratlan fordulatra. De csak egy villanásnyi ideig tartott a zavara. A következő percben már hevesen tagadott, a szitkok özönét zúdította rám.

— Azt hiszed, hogy a pályán császár vagy, most már mindenki hasraesik előtted? Előbb a göréknak nyaltál, most már a zsaruk előtt is be akarsz vágódni? Játszod a tisztességes, korrekt úriembert, hogy a nőd az utcára is lejöjjön végre veled?

Nem tudom, hogyan ütöttem meg. Azt hiszem, ököllel vágtam az arcába, amittől megtántorodott, és hátrazuhanat a letapasott kórok közé. Sohasem szeretek rátámadni nálamnál gyengébbre, de akkor nem tehettem mást. Tudta a nyavalyás, hogy kilátástalan vállalkozás lenne számára, hogy szembeszálljon velem, ezért a falig hátrált, onnan acsarkodta, feneketlen gyűlölettel:

— Ezért még fizetni fogsz te rohadt, te selyemfiú! Mit gondolsz, most már be vagyok gazolva, hogy szimatoltál utánam? Csinálad a balhét, mert ezúttal nem te nyúlhattál be egy kicsit a bőség kosarába?

— Szemét alak vagy, Selejt — mondtam neki. — Mindig sejtettem, hogy az vagy. Mától kezdve semmi közünk egymáshoz, de a pénz holnap, mérkőzés kezdetéig helyén legyen. A te dolgod, hogy azt hogyan intézed. De figyelmeztetek, egy percig sem várok tovább. Ami azután következik, magadnak köszönd.

— Szaladni fogsz a rendőrsége, mi? — nevetett gúnyosan. — Szépen leszalutálsz, hogy nem ér a nevem, amit tegnap mondtam, hazugság volt. Aztán körzeti orvosi pécsettől ellátott alibit hozol a doktornénitől, hogy éjszaka vele henteregtél. Van olyan marha nő a világon, aki ilyesmit elvállal?

Talán az lett volna egyetlen helyes cselekedetem, ha akkor galléron ragadom és addig csépelem, míg ki nem szedem belőle, hogy hová tette a pénzt. De olyan leküzdhetetlen undor vett erőt rajtam, hogy még egyszer megfenyegettem és faképnél hagytam. Hipóéknak, akik az ábrázomat kémlelve újságolták, hogy edzői razzia volt a szobában és feltűnt a távollétem, azt hazudtam, hogy fáj a fejem, mozogtam odakint egy kicsit. Aztán lerángattam magamról a holmijaimat, és fogvacogva bújtam a pokrócok alá.

Soha nem volt még olyan keserves és hosszú éjszakám.

A NAGY MÉRKŐZÉS

(28.)

Zimonyi reggel jelentkezett az edzőnél és közölte, hogy nem vállalja a játékot. Sápadt volt a fiú, a kézei remegtek és látszott rajta, hogy ébren töltötte az éjszakát. Jámbor mogorván vette tudomásul a bejelentést. Amikor Zima nagynehezen megkapta az eltávozási engedélyt, és a sportzsákjába gyömöszölte holmiját, nem mertem a szemé közé nézni.

— Remélem, azért a mérkőzésen ott leszel — mondtam neki bátortalanul.

Legyintett, és kiment az épületből anélkül, hogy bánkitól is elköszönt volna. Az egész csapaton belül nagy riadalmat keltett, hogy össze kell forgatni a tervezett összeállítás. Jámbor az elnökkel folytatott hosszas tanácskozás után Dumást jelölte ki a jobbfedezet helyére, az összekötő posztjára Wernitzert.

Kedvtelenül ödöngtünk kint az udvaron. Tíz óra körül felszállt a köd, és néhány órára kisütött a bágyadt, erőtlen nap: színe volt már csak, melegíteni nem tudott. A beteg legyek ténferegtek olyan szerencsétlenül, mint mi, amint a napfényrel szembefordulva, a falat támasztottuk. Dumás idétlenkedett csupán, de Hipó ráfordult és drasztikus dolgokat helyezett kilátásba, ha be nem fogja a száját.

— Arra gondoltam — vihogott Juhász —, hogy úgy állunk itt a fal mellett, mint akiknek már csak a tarkólövés hiányzik, meg a dísztemetés.

— A tarkólövést már megkaptuk azzal, hogy veled kell fedezetet játszanom — mondta neki Hordós.

— A dísztemetés meg délután öt óra tájban lesz, körülbelül kétezer gyászoló, és a vasutaszenekar részvételével — tette hozzá Tusi.

Szekeres tisztos távolban lapított a fal mellett, és nem szólt bele a beszélgetésbe. Az előző esti incidens óta feltűnő gondossággal ügyelt arra, hogy még véletlenül se találkozzunk össze. Egész délelőtt hasztalanul igyekeztem elcsípni: akár a síkos hal, minduntalan kicsúszott kezeim közül. Pokolian tanácstalan voltam, hogy mitévő legyek. Persze, a megoldás egyszerű lett volna: felhívom telefonon Bánkútit és kész tenni ezt a lépést. Talán túlságosan is sejtette, hogy számomra mit jelent ez a szerelem, s ebben a körmönfönt helyzetben úgy meglapult, akár a fedezékben. Sajnáltam Zimát a szerencsétlen szituáció miatt, de éreztem, hogy az áldozat, melyet az igazság érdekében hoznom kellene, túlságosan nagy. Mielőtt a sportbuszszal elindultunk volna és felmentünk a szobákba holmijainkért, úgy éreztem, hogy legalább Hipóval meg kellene beszélnem a dolgot.

— Tibi — mondtam neki, míg a törülközőjét hajtogatta —, úgy gondolom, beszélnünk kell egymással.

Rámnézett egy kicsit csodálkozóan és tovább rakosgatta a cuccát.

— Hát mondd akkor, ne szertartásoskodj.

— Szeretném, ha rám figyelnél.

Letette a sportzsákot és ráült.

— Hipó én tudom, hogy ki vitte el a pénzt.

— Brávó, még a végén hekus lesz belőled. Nem lila mezre pályázol véletlenül?

— Semmire sem pályázom, csak rossz pillanataim vannak Zima miatt.

— Maga kereste a bajt önmagának.

— És szerinted ezzel el van intézve minden?

Citerázni kezdett a fogain, és két dallam között mondta:

— Zima jó haver, de mindig hajlamos volt a meggondolatlanságra. Ezt az egész balhét neki köszönhetjük.

— Tévedsz. Hipó. Egészen másnak köszönhetjük a balhét. Akarod tudni, hogy kinek?

— A csapatból való?

— Közülünk való.

— Hát ide figyelj — kelt föl a szatyráról. — Zima a haverunk, igaz? Már most az a mister X, ha közülünk való, ugyancsak haver. Ha van két ujjad, teljesen mindegy, hogy melyiket harapod meg, mert mind a kettő neked fáj.

— És ha most azt mondanám, hogy én fűjtam meg a dohányt, továbbra is a haverodnak tartanál?

— Nem — nézett rám komolyan. — A pofádba köpnék, és azt mondanám: rongyember vagy, Doktor. Mert te gondolkozni is tudsz. Csak az a hibád, hogy túlságosan nagy dózisokban adagolod a bölcsességet. Megfeledkezel arról, hogy az igazi bölcsesség: nem beleavatkozni mások belügyeibe. Csúnya elv? Meghiszem, kisfiam. Nincs rondább dolog, mint ha az ember hanyattfekszik a vízben és a sodrásra bizza magát. De nyugalmasabb nincs ennél. Bevallom, az emberiségnek abból a tipikus többségéből származom, akik közül még kevesen haltak meg nagy eszményekért. Az igazság, hűség és a többi hangzatos kreációk olyanok, mint a

römiben a Joker. Akkor alkalmazod, amikor akarod, oda teszed, ahová tetszik. És ha az előjelet felcseréled, megváltoztattad az eredményt.

Ráripakodtam.

Értsd meg, itt büntényről van szó! Egy haver becsületéről! Mindketten csinálunk már hecceket mások bőrére, mert jólesett marháskodni. De ez már nem kisebbfajta zrí, hanem egy alapos disznóság, s ha befogjuk a szánkat, semmivel sem vagyunk kisebb bitangok Selejtnél.

— Szóval Selejt — összevonta szemöldökét. — Az egyenletet megint csak nem értem, de nem is akarom megfejteni. Mossa tisztára ki-ki a maga szennyesét. És ha az igazság angyalát akarod megjátszani, keress más társat a szerepedhez. Azt hiszem, jó lesz, ha indulunk a többiek után.

Csalódottan követtem őt a buszhoz. De egy kicsit imponált is megközelíthetelen semlegessége. Mindaz, amit mondott, jó volt arra, hogy elaltassa vele a lelkiismeretemet. Igyekeztem Zimát kikapcsolni a gondolataimból, és inkább a közelgő nagy derbire gondoltam. Délután kettőre az öltözőben voltunk. Jámbor az előző napi és délelőtti idegességét legyűrve, higgadtan közölte az összeállítás és kijelentette, hogy a legteljesebb mértékben bízik a csapatban. Cédulát vett elő a zsebéből, a várható eredmények különféle variációival, s a józan számítások valóban esélyeinket igazolták. S bár 56:20-as gólarányunk az ellenlábas pesti csapat 60:22-es gólarányánál csak hajszállal mutatkozott jobbnak, ehhez vitathatatlan pluszt jelentett az, hogy mi hazai pályán fogadtuk ellenfelünket.

Az utasítás a mérkőzés előtt egyetlen egy volt: minél többet támadni, és minél több gólt rúgni. Jámbor a fedezetek, sőt a hátvédek figyelmét is arra hívta fel, hogy ne sajnálják távolról bömözni a kaput, mert a honvédek kisméretű kapusát a lécz alá tartó lövésekkel bizonyosan zavarba lehet hozni.

Wernitzer a lelkifröccsök alatt ott szorongott mellettem a kis padon. Oda-súgtam neki:

— Félsz, Figaró?

— Nagyon! — felelte őszintén. — A balösszekötő poszttól is, meg a védelműktől is. Nagyjából ugyanazt játszik, mint Hipó, csak nem olyan nagyvonalúan. Tavaly edzőmenőközést játszottunk ellenük a mi honvéd csapatunkkal. 6:0-ra elkentek bennünket.

— Nyugi, kisöreg. Mi tavasszal otthonukban vertük 3:1-re őket. Ha rádmennek, add le a labdát.

Közben megtudtuk, hogy az ellenfél még kora délelőtt megérkezett, és első dolga volt terepszemlét tartani a pályán. Fábián intett bennünket, hogy a pálya talaja az előző napi esőzések miatt mély és csúszós. Az idő szeles és hideg volt, de esőtől nem kellett tartanunk. Mire a csukáinkat fűztük, a pályáról behallatszott a vasutas-zenekar nagydobjának dübörgése.

— A görék bajnokavatásra készülnek — dünnyögte Kiss II. —, láttam, hogy a szertárban szegfűcsokrok vannak.

— Az üdvözlőbeszédet egész biztosan a megyei rendőrkapitányság dolgozói tartják! — vihogta Dumás.

A nézőtér mindkét oldala zsúfolásig megtelt, mire pontosan három órakor kifutottunk a pályára. A drukkerek lelkesen üvöltő sorai közül Mártát igyekeztem előkutatni a tekintetemmel, de nem sikerült. Idegesen kezdtünk a sípszó után. Jó tíz perc csúnya csapkodással telt el, míg a mieink kezdtek megnyugodni, és elgondolást vinni a játékba. Ekkor már kiütközött, hogy minden csapatrészünkben klaszszissal jobbak vagyunk ellenfelüknél. Az, ami játékfelfogásukból már az első percekben feltűnt, a végtelenségig szívós és szervezett védekezés volt, melyből arra lehetett következtetni, hogy pesti riválisaink sem pihentek babérjaikon a hét folyamán, és meglátogatták az ország déli vidékét. Ennek ellenére az első gólunkat Papp révén elég hamar megszereztük. Majdnem Hipónak lett igaz, aki

a ménközés előtt azt mondta: „Mire elhangzik a pálya közepén az éljen, éljen, éljen, addigra már 1:0-ra vezetnünk kell, s akkor nem lesz semmi baj.” A gól meghozta csatáraink kedvét, és a félidő folyamán még kétszer találtunk a hálóba. A második gólt Tusi szögletrúgás után olyan látványos csukafejessel küldte a hálóba, hogy percekig tombolt a nézőtér. Huszonöt perc telt el a játékidőből, és már 2:0 volt az eredmény. Úgy látszott, gólzáporral fogunk győzni. A két szélső: Tusi és Szekeres, szinte foghatatlanok voltak: szélvészféleg nyargaltak el az oldalvonalak mentén. De igazságtalan lennék Zimonyival szemben, ha azt mondanám, hogy Dumás pótolni tudta őt a jobbfedezet poszton. Soha annyit nem dolgoztam, nem mentem hátra labdákért, mint azon a meccsen. Hiányoztak a Zimától megszokott, jól időzített, lágyan beivelt labdák, és elől Wernitzerrel sem értettük úgy egymást, mint Dumással szoktuk. A fickó mindenáron reprezentálni akart, és a jobbnál jobb labdákat felém gurigázta, de azt nem vette észre, hogy állandóan ketten vigyáznak rám, és mit sem tudok kezdeni a leadásaival.

— Többet lőjj, ne add mindig „csinbe” a labdát! — kiáltottam rá. Erre aztán úgy megzavarodott, hogy oltári sületlenül kezdett szaladgálni, ténfergett, haszontalanul cipelte a labdát, és a lövései fabatkát sem értek.

— Idehallgass, nyavalyás! — mondtam neki. — Vagy elkezdesz futballözni, ahogy felnőtthöz illik, vagy beszúrlak az oldalvonalra, a partzászló mellé.

— Nem megy! — mondta szinte sírós hangon. — Ha hozzáérek a labdához, minden visszajáról sikerül.

Öt perc múlva kapott egy hosszan előrevágott labdát Hordóstól. Mesterien lekezelte, és robogni kezdett a tizenhatos felé. Nem löhetett, mert az ellenfél középhádvédje keresztetett és becúszott neki. Lezuhant a fickó a fűbe, de fektében újra megkaparintott a labdát, és elsarkalta a hátvéd elől. Két lépéssel elcsíptem, és félmagasan bevágtam a jobbsarokba. Erős lövés volt, a kapusnak mozdulni sem volt ideje. Odakint újra felzúdult a nézőtér, összeverődtek a tenyerek, néhányan a nevemet ordították. Egy pillanatra resteltem is magam, mert éreztem, hogy Wernitzer érdeme a gól. Ezután az következett, ami 3:0-as vezetésnél általában történni szokott. Egy kicsit kiengedtünk, cicázni kezdtünk a labdával, „majmoltuk” az ellenfelet. Tetszetős dolog ez, a közönség mindig hálás érte, sőt el is várja az efféle attrakciókat. A csatár pedig, akinek egy-egy látványos alakítása nyomán felcsattant a taps, a három rúgott gól tudatában hajlamos megfeledkezni a játék tulajdonképpeni céljáról, brilirozik a reáhulló dicsfény özönében, ahelyett, hogy kevésbé mutatósan, de tovább fáradozna az eredmény gyarapításán.

Félreértés ne essék, én sem vagyok mentes az effajta gyengeségektől. Mindezt azért említem meg, mert a labdacicára mi is alaposan ráfizettünk, mondhatnám, hogy a bajnokságunk ment rá. Persze félidőben mit sem sejtettünk még ebből. Az öltözőbe betódultak a drukkerok, s ezúttal a vezetőség nem zárta be az ajtókat. A szünet végén még a pálya szélén utolért bennünket a pesti telefonüzenet: az ellenlábások táborában 0:0 az első félidő eredménye. A kedvező hír, hogy gólarányunk az eddig eltelt 45 perc alatt tovább javult a pestiekéhez képest, rendkívül kellemesen érintette a csapatot. Nagy lelkesedéssel kezdtük a második félidőt. Szzebbnél szebb akciók követték egymást. Am az ellenfél kapusa — 0:3-nál már nincs veszíteni való alapon —, mint ahogy mondani szokták, a szemünket is kivédte. Egy ízben Szekeres zúdított nagy lövést a kapura, amit csak öklözni tudott az ötös sarkára. Megkaparintottam a labdát, leráztam egy csellel a hátvédemet, és a jobb felső sarokba bombáztam. Már mindenki bent látta a labdát, de az ördögös fickó hallatlan bravúrral azt is kiütötte. Akkor már Hipó is fönt volt a tizenhatoson, és dühében leadott kapáslövését valamelyik hátvéd fejelte ki a kapuból.

— Lehúzza a redőny. Ennek már reggelig lövöldözhetek — mondta mérgesen vigyorogva. — Nem hiába határór az ipse: útlévlél nélkül senkit se enged át a gól-vonalon.

Ha most valaki azt mondaná, hogy akciónk ecsetelése közben az ellenfél csatáiról megfeledkeztem, csak annyit felelhetnék, hogy nincs is mit mondani a

játékukról. Szétesően, ötletlenül mozogtak s néhány távoli, erőtlen lövésen kívül nem is próbálkoztak komolyabb támadással. A mérkőzés után bevallották, hogy a harci feladat számukra nem volt egyéb, mint az, hogy minél kevesebb góllal ússzák meg a találkót.

A mérkőzés hátralevő részéről röviden csak annyit mondhatnék, hogy főlényünk alapján akár újabb három gólt is szerezhettük volna, de a szerencsénkbenl csak egyre futotta. Én voltam a negyedik gól szerzője. Szekeres szögletrugását vágtam a léc alá. A sok kihasználatlan gólhelyzet ekkor már megcsappantotta a kedvünket. A mérkőzés végét jelző hármás sípszót vártuk valamennyien. Akkor jött az a szerencsétlen eset, amiért tizenegyest kaptunk. Dumás a saját térfelünkön akart hazagurítani, de a mély talajon megcsúszott, és a rosszul eltalált labdát a honvédek jobbszélsője megszerezte. A szélső kiugratta vele az összekötőt, akin Kiss II. rajta volt, így zavart helyzetében afféle se lövést, se beadást kanalazott a kapu felé, melyet Vári könnyen felszedett volna. Am a labda az egyetlen talajon oldalt pattant, és a beavatkozásra készen álló középhátdvéd kezefejét érte. Nyugodtan mondhatom, hogy ilyen esetben száz játékvezető közül kilencvenkilenc továbbot int, a miénk, sajnos megítélte a büntetőt.

Csúnya jelenetek követték a büntető megadását a pályán belül is, odakint a nézőtéren is. Hipóék percekig rángatták a bírót, a partjelzőhöz szaladgáltak. Eredménytelenül. A büntetőt berúgták, a végeredmény 4:1-re alakult. Pár perc múlva megtudtuk, hogy mit jelentett az a gól.

Akkor már bevonult a pálya közepére a vasutasok fúvósszenekara, a közönség helyén maradt és részese lehettem a legtragikomikusabb bajnokavató ünnepségnek, amit valaha megérttem. Amíg mi, játékosok csapzottan és sárosan egycsoportba verődve várakoztunk, a zenekar pattogó indulóba kezdett, Tarlósi az öltözőbe futott, hogy megtudja a pesti eredményt. Eközben a nézőtérről felhangzott az ütemes hajrá Vasas, aztán taps, közbekiáltások, bábeli nyelvzavar. A fanatikusabb drukkerok a kerítésen keresztül ugráltak be a játéktérre, majd előkerült az egyesület szertárosa egy nyalábravaló szegfűcsokorral. Végre jött az elnök, izzadtan és lelkesen, hogy Pesten 3:0 a végeredmény ellenlábásaink javára, maradt a gólarány.

— Biztos? — kérdezte Hordós. — Adjatok már papírt és ceruzát. A papír Tarlósi belsőszébéből került el. A sors különös iróniájából éppen a köszöntő beszéd gépelt sorai voltak rajta. Gyorsan összesítettük az adott és kapott gólokat, és ahányan csak voltunk, ott szorongtunk Hipó mögött, aki a fűben ülve végezte el az osztási műveleteket. Kettő egész nyolcszázötvenhét volt gólarányunk hányadosa. A pestiek hatvanhárom gólt rúgtak, huszonkettőt kaptak. A középhátdvéd hangtalanul mozgó szájjal számolt, aztán összegyűrte és elhajította a papírt.

— A beszédem! — kapott utána Tarlósi. — Erre még szükségem lesz!

— Jövöre! — nézett rá Hipó leplezetlen ellenszenvvel. — Addig is kitörölheti vele a fenekét.

— Mit? — hebegett az elnök.

— Úgy, ahogy mondom. Hülye maga? Nem érti? Jobb a gólarányuk a miénk-nél. Kettő egész nyolcszázhatvanhárom. El tud számolni addig? Kettes, nyolcas, hatos, hármás. Megteheti őket a lottón.

Akkor már a fűvet is szaggatta dühében a középhátdvéd, és köpködve indult az öltöző felé. Nem akartunk hinni neki, hárman is utána számoltunk. Tarlósi bambán tátogott közöttünk. Gőze se volt ahhoz, hogy a 3:0 jobb, mint a 4:1 s mindazt, hogy ez az egyszerű matematikai törvény mit jelent számunkra, hol az edző, hol a mi arcunkról próbálta leolvasni.

A többi aztán már a burleszk-filmekhez volt hasonló. A hangszóró bementa, hogy hat ezred gólarány különbséggel a második helyre szorultunk, és köszöntik a még így is kiváló eredményt elért labdarúgó-csapatunkat. A botrány felkavaródó hurrikánját már a zenekar csinnadrattája sem tudta elnyomni. A kerítésen kívül

hadonászó kezek erdeje, füttyögés, becsmérő kifejezések, gúnyos köszönő szavak az edző és az elnök munkáját illetően. A felhevült elnök drukkergyűrű közepén hadonászott: ketten megfogták és ráncigálni kezdték. Dumással mentünk oda, hogy kimentsük szorongatott helyzetéből. Az öltözőbe befelé menet, a kapu háta mögött hónunk alá dugdozták a virágcsokrokat.

Benn az öltözőben síri hangulat. Jámbor sápadtan rágta a szájaszélét, pár perc múlva szó nélkül otthagytott bennünket. Hípó már a zuhany alatt tusolta magát, és amikor meglátott, káromkodni kezdett.

— Eszem ágában sem volt benyúlni abba a rohadt labdába! Tudom, hogy miattam van az egész, de mit csináljak? Akasszam fel magamat?

Tutsek búsan legyintett.

— Ha azt az ordító helyzetet nem hagyom ki az első félidő végén...

Ha, ha, csupa ha. Plébános összezördült Horváth Jóskával, mert egyszerre érkeztek a zuhanyrózsa alá, és egyikük sem akart a másikra várakozni. Máskor ilyesmi sohasem fordult elő. Dumás hülye fintor\N vágott és rezignáltan mondta:

— Most mi lesz? Itt állunk télviz idején kerti törpe nélkül. Legalább a Fő-paraszt elmondhatta volna a szónoklatát! Ide süssetek! Szem nem maradt volna szárazon, — kisimitotta a gyűrött papírlapot és olvasni kezdett: „Most, amikor betakarítjuk egy fáradtságos bajnoki évad termését...” — mondom, hogy paraszt! — vihogta el magát. — „Dicséretet kell mondanunk játékosaink példás, sportszerű küzdőszelleméről, az edzéseken tanúsított fegyelmezett magatartásról és a többi, és a többi. Sok fáradtságos és férfias helytállást követelő állomása volt ennek a bajnokságnak, de győzött a Vasas szív. Áldozatot, és lemondást követelő élet a labdarúgó élete. Munkás hétköznapi, mostoha időviszonyok közepette végzett munka van e szép sportsiker mögött és a többi és a többi. Azt hiszem, az egyesület valamennyi pártolója gondolatát tolmácsolom, ha azt mondom: hajrá Vasas!” Zárójel: a virágcsokrok átadása. Istenemre, ezt is beleolvashatta volna!

Vári odalépett hozzá, elhajította a papírt.

— Vannak helyzetek, amikor idegesítő a hülyeséged. Csak ezt nem veszed észre.

— Miért, most már gyászkarzalaggal fogunk közlekedni ezek után?

Selejt felkapaszkodott az ablakra, és csendet intett.

— Srácok, abrikto\ják a bírókat.

Valóban elkeseredett, és feltűzelt szurkolók hangoskodtak a játékvezetők öltözője előtt. Hamarosan ablaküveg csörrent és felsüvített egy hang:

— Ganéjok, mit markoltatok fel a tizenegyesért?

Végül Jámbor sietett oda két rendőrral és néhány rendezővel, eltuszkolni a hangoskodókat. Megfigyeltem már többször, hogy a rendbontó és garázda elemek ilyen esetekben rendszerint előkerülnek, és mondjuk meg őszintén, a tárgyilagosság többség szótlantul, kárörömmel figyeli őket. Szomorú dolgok ezek, még a holtbiztosra vélt bajnokság elvesztésének pillanatában is. Azt hiszem, a mi szurkolóink tömegében még mindig nincs meg az a szemlélet, hogy a sport, a futball végeredményben játék, nem élet-halál kérdése.

Alig ült el a láрма odakint, Tarlósi esett be az ajtón, sápadt és ijedt arccal:

— Zimonyi egy órával ezelőtt öngyilkosságot követett el a szállóban. Megmérgezte magát.

A hirtelen támadt döbbsent csendben szinte hallhatóvá vált a szívek verése. A mérkőzés előtti feszült légkörben, majd a letargikus finálé után szó sem esett róla. Most egyszerre mindenki őt kutatta a szemével, mindenki egyszerre akart róla tudni mindent.

Vannak pillanatok, amikor a közöny jégpáncélját a rianások döbrentő erejével hasítja végig egyetlen hír, és késpengeként hatol az ember tudatába mindaz, amit vétkesen elmulasztott. De ilyen áron?

- Meghalt? — kérdezte Hipó rekedten, és keze megállt öltözködés közben.
- Dehát miért? — kiáltott fel ijedten Hordós.
- Anyit tudunk, hogy a mentők elszállították.
- Majd ez a rohadt megmagyarázza.

Szekerésre néztem, és vérhullám borította el az agyamat. Nyakkendőjébe bújt éppen. Annál fogva rágtottam középre.

— Hó! Nem egyenlőek az erőviszonyok! — Tusi állt a hátam mögött meztenül és vizesen, ahogy a zuhany alól kilépett. Megcsavarta, és nem engedte el a karomat.

— Ne avatkozz bele, légy szíves. Ha jót akarsz. — Nem engedett el. Szabadonmaradt bal könyökömmel vágtam gyomorszájba. Egy pillanatra a gyomrához kapott, aztán teljes erejéből az arcomba csapott, hogy a padlóra zuhantam.

— Nesze, te nagymenő, te csodacsatár.

Újra felém sújtott, de fektemben sipcsonton rúgtam, aztán felugorva ütni kezdtem, ahol értem. Hipó ráncigált szét bennünket.

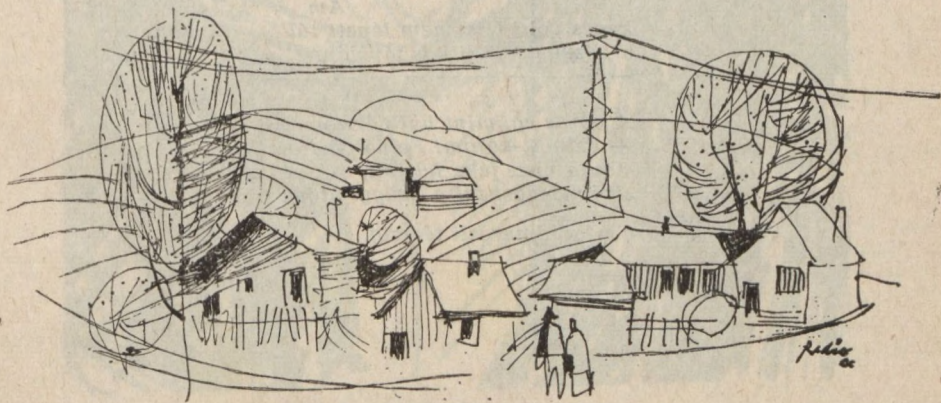
— Marhák! — rettentő pofont mért le a jobbszélsőnek, engem a falnak taszított és felrántotta az ajtót. Selejtet úgy kapta fel, mint valami bábót és nem nézte, hová esik.

— De Adányi sporttárs! — fogta meg a karját Tarlósi. Hipó őt is kilökte az ajtón.

— Eredj az anyádba, pont összeillesz a másikkal.

Vári és Kiss II. csimpaszkodott a karjába, de nem birtak vele, minduntalan eirántotta őket. Erre Papp is odament, és folyton azt hajtogatta: fiúk, ez mire való, fiúk ez mire való. Végül Hipó lerázta őket magáról és megcsendesett.

— Gyere, Doktor, inkább a klozet, mint ez a bűdös hely — és kabátomnál fogva kiráncigált az öltözőből.

RADICS ISTVÁN: UTCA